

c) Pohádky a příběhy

O KOHOUTKOVÍ A SLEPIČCE

Michal Černík

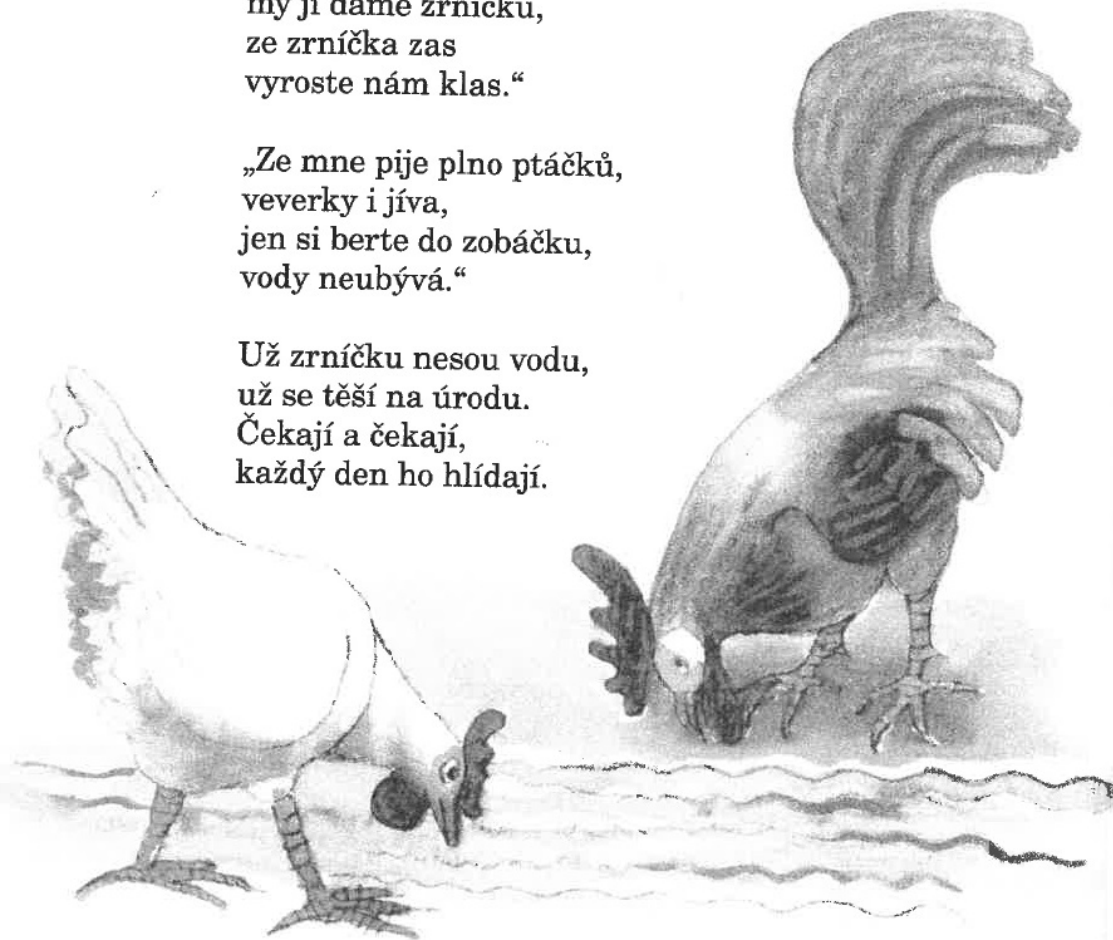
„Kikirikí, slepičko,
já jsem našel zrníčko!“
„Když, kohoutku, zrnko sníme,
tak nezbyde nic,
ale když ho zasadíme,
budeme mít víc.“

Vyhloubili v hlíně jamku
malou jako rýmovánku
a zrníčko do ní dali,
pečlivě ho zahrabali.

Utíkali potom spolu
ke studánce za oboru.
„Dej nám, prosím, vodičku,
my ji dáme zrníčku,
ze zrníčka zas
vyroste nám klas.“

„Ze mne pije plno ptáčků,
veverka i jíva,
jen si berte do zobáčku,
vody neubývá.“

Už zrníčku nesou vodu,
už se těší na úrodu.
Čekají a čekají,
každý den ho hlídají.

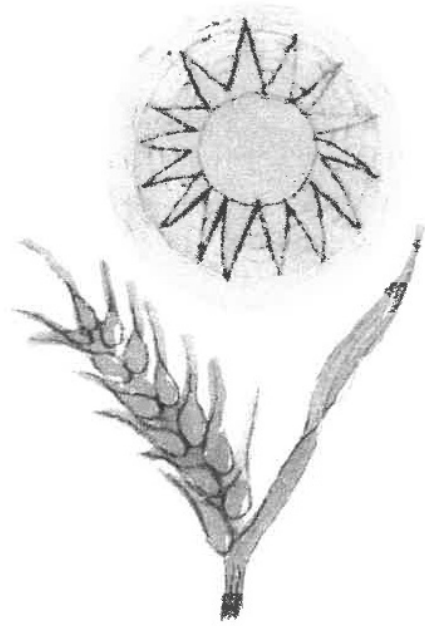

Ale zrnko, zrníčko
potřebuje sluníčko,
potřebuje čas.
Vyrostl z něj klas.

„Kikirikí, kikirikí,
máme klásek, díky, díky!“
„Kokodák, kokodák,
plný zrní, je to tak!“

Kohoutek a slepička
počítají zrníčka,
zob a zob a zobají,
jiné počty neznají.

časopis Sluníčko

O TONÍKOVÍ

František Hrubín

Toník už trochu rozumí tomu, co si zvířata povídají. Sype slepicím zrní. Slepice si nevybírají. Zlaté zrnko, černé zrnko – zob a už je ve voleti. Pšenička nebo koukol – zob a už je po něm.

Vtom podlezla vrata sousedova černá kvočna. A hned jako doma – zob, zob. Toníkovy slepice spustí křik. Kde se vzal, tu se vzal, už tu stojí kohout:

*Kykyryký, kykykryký,
nač ty křiky, nač ty křiky?*

Černá kvočna se vymlouvá:

*Kokodák, kokodák,
já jen mák, já jen mák.*

Ale kohout na to nedá. Ty kvokalko jedna! Já ti povím, že jen mák! a co ti to visí u zobáčku? Ječmen, ječmínek! Kohout se po kvočně rozehnal a kvočna už podlézá vrata. A teď se pouští do zrní kohout. Panečku – ten umí zobat: zlaté zrnko, černé zrnko – zob a už je ve voleti, pšenička nebo koukol – zob, zob a už je pryč. Slepice spouštějí nanovo:

*Kokodáky, kokodáky,
nech nám taky, nech nám taky!*

Kohout roztáhne křídla nad hromádkou zrní, jako by bylo jen jeho – a zobá a zobá. Toníku, nasyp slepičkám trochu vedle!

„To je marné,“ povídá Toník, „počkám, až se pan kohout nají.“ Když sezobl poslední zrnko, odešel s hlavou vzhůru ke korýtku, zapil svačinu pořádným douškem, vyletěl na zeď a křičel:

*Kykyrý, kykyrý,
hladu mám za čtyry,
kykyrý,
za čtyrýýý...*

Toník nese na víčku nové zrní. První, kdo se kolem něho točí, je kohout. Ale Toník na něj vyžrál. Nasypal trochu zrní ve stodole na mlat. Hned je tu kohout a zob, zob, zobá a rozhání se křídly, aby snad slepicím nenapadlo posvačit s ním.

Když byl v nejlepším, Toník vrátka zavřel – a teď si, kohoute závistivý, jez! Víčko se zrním položil na zápraží a slepičky se pěkně v klidu najedly. Pak popily u korýtku, vyletely na spodní větve jasanu a povídaly si:

*Koko, koko, kokoko,
kohout k nám má vysoko,
kokoko – vysoko,
kokoko – vysoko.*

Toník pouští kohouta ze stodoly. Kohout se pyšně nese, myslí si – to jsem na vás vyžrál, vy hloupé slepice. Ani si jich nevšímá a vykřikuje:

*Kykyrý, kykyrý,
jedl jsem za čtyry,
kykykrýýý,
za čtyrýýý...*

Dětem

